

V. IN MEMORIAM

Jan Kodrębski (1936–1997)

W dniu 19 marca 1997 roku zmarł w Łodzi Jan Kodrębski, wybitny erudyta, romanista, znawca antyku, historyk idei, profesor historii prawa Uniwersytetu Łódzkiego. Jego przedwczesna śmierć wzbudziła głęboki żal łódzkiego środowiska, z którym związany był przez całe życie. Dla najbliższych, przyjaciół i współpracowników oznaczała utratę człowieka wrażliwego i opiekuńczego, który do końca, także w ostatnich miesiącach długich cierpień, troszczył się o nich, wspierał radą, inspirował do pracy.

Urodził się 3 października 1936 r. w Piotrkowie. Jego ojciec był inżynierem – chemikiem. Po wojnie mieszkał wraz z rodzicami w Jeleniej Górze, gdzie w 1954 r. ukończył Liceum Ogólnokształcące. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Łódzkiego, które ukończył w 1958 r.

Działalność naukową rozpoczął już na II roku studiów pod kierunkiem prof. Stanisława Śreniowskiego, zajmował się wtedy historią gospodarczą XIX wieku. Jeszcze jako student był też związany umową z Instytutem Historii PAN. Po nagłej śmierci prof. Śreniowskiego, kierownik Katedry Prawa Rzymskiego UŁ, prof. Borys Łapicki zaproponował mu miejsce asystenta w swojej Katedrze. Tu pracował więc od 1958 r., najpierw pod kierunkiem prof. Borysa Łapickiego, potem prof. Cezarego Kunderewicza, przechodząc kolejne szczeble kariery akademickiej – w 1964 r. został adiunktem, a w 1975 docentem, w 1990 uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, w 1992 – profesora zwyczajnego. W 1982 r., po odejściu na emeryturę prof. Cezarego Kunderewicza został kierownikiem Katedry.

Zakres zainteresowań naukowych Jana Kodrębskiego był bardzo szeroki. Pierwszym, biorąc chronologicznie, obszarem badawczym było dla niego prawo rzymskie. Jak sam jednak pisze w swoim życiorysie¹ jego zainteresowania ogólnohistoryczne i współpraca z prof. Marianem Henrykiem Serejskim, na którego mediewistyczne seminaria uczęszczał, spowodowały zajęcie się historią starożytną, z której nawet przez jakiś czas prowadził zajęcia, a potem dalszymi, dość odległymi od prawa rzymskiego, dziedzinami.

Historii prawa rzymskiego i historii myśli społecznej antyku poświęcił pierwsze swoje prace monograficzne, poczynawszy od artykułów o stosunku Platona i św. Augustyna do niewolnictwa². Studium o św. Augustynie otworzyło okres, w którym Jan Kodrębski zajął się bliżej historią chrześcijaństwa starożytnego. Wybór tej tematyki badawczej był zapewne wynikiem wpływu, jaki na młodego badacza wywarł jego mentor prof. Borys Łapicki, który interesował się szczególnie historią myśli społecznej antyku oraz elementami społecznymi i etycznymi w prawie rzymskim. Rezultatem tych badań, połączonych z udziałem w pracach zespołu zajmującego się tą problematyką w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, była rozprawa doktorska poświęco-

¹ Akta personalne Jana Kodrębskiego w Archiwum UŁ.

² *Platon wobec niewolnictwa*, ZNUŁ, s. I, z. 27, 1962, s. 3-18, *Św. Augustyn wobec niewolnictwa*, ZNUŁ, s. I, z. 26, 1962, s. 81-98.

na stosunkowi św. Augustyna do prawa i państwa rzymskiego³. Rozprawa ta spotkała się z dużym uznaniem recenzentów, prof. Konstantego Grzybowskiego i prof. Jana Legowicza, którzy zgodnie podkreślali jej walory, daleko wykraczające poza wymagania stawiane pracom doktorskim. Mimo tej wysokiej oceny praca nie ukazała się wówczas drukiem. Znana jest w częściach z przygotowanych na jej podstawie artykułów publikowanych kolejno w Zeszytach Naukowych Uniwersytetu Łódzkiego⁴. Okres badań poświęconych św. Augustynowi i historii starożytnego chrześcijaństwa wieńczy w bibliografii Profesora artykuł o społecznym podłożu powstania donatyzmu w Afryce rzymskiej IV wieku⁵.

Studium poświęcone stosunkowi Augusta do prawników⁶ otwiera nowy etap prac badawczych Jana Kodrębskiego. To badania, których pokłosiem stały się prace dotyczące wpływu filozofii greckiej na prawo rzymskie schyłku republiki i wczesnego cesarstwa oraz nauczania prawa w tej epoce⁷, a nade wszystko znakomita i bardzo obszerna rozprawa habilitacyjna *Sabinianie i Prokulianie. Szkoły prawa w Rzymie wczesnego cesarstwa*⁸. Praca ta spotkała się z bardzo dobrym odbiorem nie tylko wśród historyków prawa. Świadectwem tego odbioru może być opinia Andrzeja F. Grabskiego wyrażona w ocenie dorobku Jana Kodrębskiego dokonanej dla potrzeb postępowania o nadanie mu tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego⁹. Recenzent, dla którego ta rozprawa, jak i poprzedzające ją mniejsze studia, były pracami mieszczącymi się nie tylko w sferze zagadnień z historii prawa rzymskiego, podkreśla szczególnie walory własnej, wypracowanej przez Jana Kodrębskiego perspektywy metodologicznej. Nie ograniczając się do subtelnych analiz filiacyjnych różnych tekstów (co zresztą – trzeba dodać – robił w sposób wirtuozowski), dążył on w swych badaniach do, by zacytować słowa opinii, „uprawiania tego, co dziś (ale jeszcze nie wówczas) na obszarze metodologii historii określa się mianem historii wyjaśniającej, historii inspirowanej w swej metodologicznej warstwie przez nowoczesne tendencje nauki europejskiej [...] Stąd uprawiana przezeń historia prawa rzymskiego jest [...] historią społeczną prawa w dobie starożytnej oraz w czasach przełomu między starożytnością a średniowieczem, daleko przekraczającą ramy ściśle prawniczych analiz, historią, która dzięki przyjętej przez autora metodologicznej perspektywie staje się rzeczywiście historią wyjaśniającą, to jest taką, która nie tylko odpowiada na pytanie w rodzaju „jak” i „kiedy”, ale stara się również udzielić odpowiedzi na o ileż trudniejsze pytania „dlaczego” tak i „dlaczego” właśnie wtedy”¹⁰.

Praca o Sabinianach i Prokulianach odbiła się echem także za granicą; dowodem uznania dla jej autora, poza przychylnymi recenzjami, może być choćby zaproszenie go do udziału w prestiżowym *Aufstieg und Niedergang der römischen Welt*, i powierzenie mu opracowania rozdziału o nauczaniu prawa¹¹. W tomie zatytułowanym *Recht, Methoden, Schulen, Einzelne Juristen* wystąpił wspólnie z romanistami tej miary jak, m.in. W. Waldstein, F. Casavola, D. Liebs, H. Haus-

³ *Poglądy Augustyna z Hippony na państwo i prawo rzymskie i ich uwarunkowanie społeczne*, Łódź 1963, mpis ss. 254.

⁴ *Św. Augustyn wobec prawa rzymskiego*, ZNUŁ, s. I, z. 38, 1965, s. 37-59, *Teoria państwa u św. Augustyna*, ZNUŁ, s. I, z. 42, 1965, s. 105-126, *Teoria prawa u św. Augustyna*, ZNUŁ, s. I, z. 43, 1965, s. 85-105.

⁵ *Společné podložie powstania donatyzmu w Afryce rzymskiej IV wieku*, ZNUŁ, s. I, z. 45, 1966, s. 3-21.

⁶ *August a prawnicy rzymscy*, ZNUŁ, s. I, z. 69, 1970, s. 53-64.

⁷ *Z badań nad wpływem filozofii greckiej na prawo rzymskie schyłku republiki i wczesnego cesarstwa*, ZNUŁ s. I, z. 99, 1973, s. 17-30, *Gaius i Pomponius jako nauczyciele prawa rzymskiego*, ZNUŁ, s. I, z. 109, 1976, s. 15-28.

⁸ Łódź 1974, ss. 359.

⁹ Por. też oceny dorobku naukowego i dydaktycznego doc. dr. hab. Jana Kodrębskiego sporządzone przez prof. Juliusza Bardacha i prof. Witolda Wołodkiewicza dla tego samego celu (wszystkie w Archiwum UŁ).

¹⁰ A. F. Grabski, *Ocena*. . . , s. 3.

¹¹ *Der Rechtsunterricht am Ausgang der Republik und zu Beginn des Prinzipats*, [w:] *Aufstieg und Niedergang der römischen Welt*, s. II, t. 15, Berlin 1976, s. 177-196.

maninger, A. Wacke, D. Nörr, G. Crifó. Udział w tym monumentalnym wydawnictwie świadczy dobitnie o ugruntowanej pozycji Jana Kodrębskiego w nauce światowej.

Horyzont badawczy Profesora Kodrębskiego w zakresie historii nauki prawa rzymskiego nie ograniczał się do antyku. Od czasów habilitacji objął swymi badaniami nowy obszar problemowy – historię nauki prawa rzymskiego w Polsce w czasach nowożytnych. Zajęcie się tą problematyką stanowiło naturalne przedłużenie dawniejszych zainteresowań badawczych Uczzonego, zwiastunem tego przedłużenia była już opublikowana wcześniej rozprawa o Teodorze Dydyńskim, docencie, potem profesorze Warszawskiej Szkoły Głównej, później Cesarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, wreszcie profesora honorowego Uniwersytetu Warszawskiego¹². Kontynuował ją pracami o sylwetkach romanistów: Wacława Aleksandra Maciejewskiego¹³, Aloisio Luigi Capelliego – Włocha wykładającego na początku XIX wieku w Uniwersytecie Wileńskim¹⁴, wreszcie znakomitym szkicem wspomnieniowym o Borysie Łapickim¹⁵. W tym samym nurcie badań mieszczą się oparte na starannej analizie wszelkich dostępnych materiałów, opublikowane po śmierci prof. Cezarego Kunderewicza, artykuły biograficzne poświęcone sylwetce tego uczzonego¹⁶. Teksty te, kreśląc bardzo szeroki obraz warunków, w jakich przyszło pracować prof. Kunderewiczowi, stanowią niezwykle wartościowy przyczynek do badania historii nauki polskiej, w szczególności jej kondycji po II wojnie światowej. Podobny charakter ma też opublikowany znacznie później znakomity artykuł biograficzny o Romanie Longchamps de Bérier¹⁷. W obrębie zbliżonej problematyki mieszczą się wreszcie opracowania dotyczące formowania się poglądów na prawo rzymskie w Polsce XIX i początku XX wieku, roli prawa rzymskiego w kształceniu prawnika oraz przenikaniu myśli romanistycznej do świadomości prawnej Polaków przez fakt wprowadzenia na ziemiach polskich nowoczesnych XIX-wiecznych kodeksów cywilnych¹⁸.

Zwieńczeniem kilkunastoletnich badań stało się opublikowanie znakomitej monografii *Prawo rzymskie w Polsce XIX wieku*¹⁹. Praca ta, jak i wcześniejsze artykuły, znakomicie wypełniły lukę w badaniach nad recepcją prawa rzymskiego w Polsce. Jest bowiem swoistym paradoksem, że o ile dawniejsze dzieje tej recepcji, aż do epoki oświecenia, były przedmiotem zainteresowania polskich badaczy, to wiek XIX pozostawał w cieniu. Monografia, o której mowa, jest dziełem o bardzo szczególnych walorach. Już sam temat w niej podjęty ma dla nauki prawa w Polsce pierwszorzędne znaczenie. O ile bowiem w epokach wcześniejszych prawo rzymskie w polskiej kulturze prawnej, szczególnie w sferze prawa ziemskiego, miało charakter raczej ornamentu, niż rzeczywistego jej składnika, to w XIX wieku problem jego znajomości, a więc i nauczania, nabrał zupełnie innego, bo praktycznego, wymiaru. Walor ten wiązał się z obowiązywaniem w Księstwie Warszawskim, a potem w Królestwie Polskim, Kodeksu Napoleona, zaś w Galicji austriackiego ABGB (*Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*) – obu czerpiących wprost z rzymskich konstrukcji. Praca oparta została na gruntownej znajomości literatury XIX-wiecznej

¹² Teodor Dydyński (1836-1921), ZNUŁ, s. I, z. 59, 1968, s. 135-149.

¹³ Wacław Aleksander Maciejowski jako romanista, CPH, t. XXVI, z. 1, 1974, s. 197-223

¹⁴ Aloisio Luigi Capelli – un romaniste italien en Pologne au début du XIX siècle [w:] *Le droit romain et sa réception en Europe*, Warszawa 1978, s. 101-121.

¹⁵ Borys Łapicki (1889-1976), AUL FI, z. 6, 1976, s. 269-284.

¹⁶ *Twórczość naukowa Cezarego Kunderewicza. Wstęp do bibliografii*, AUL FI, z. 21, 1986, s. 3-4, Césaire Kunderewicz (1912-1990), RHD, 69, 1/1991, s. 136-137, Cezary Kunderewicz (1912-1990), CPH, t. 46, z. 1-2, 1994, s. 179-187.

¹⁷ *Roman Longchamps de Bérier*, [w:] *Lwowskie środowisko naukowe w latach 1939-1945*, Warszawa 1992, s. 115-121.

¹⁸ *Obecność prawa rzymskiego w Polsce XIX wieku* [w:] *Sprawozdania z czynności i posiedzeń Łódzkiego Towarzystwa Naukowego*, R.41, 1987, s. 1-6, Joachim Lelewel o roli prawa rzymskiego w Polsce, CPH t. 40, z. 2, 1988, s. 277-297, *Prawo rzymskie a Kodeks Napoleona w Polsce XIX wieku*, AUL FI, z. 38, s. 155-174. Artykuł ten ukazał się także w języku francuskim pt. *Le droit romain en Pologne du XIX-e siècle*, Index 1988, z. 16, s. 197-213, *Le Code Napoléon en Pologne sous la domination russe*, AUL FI, z. 53, 1993, s. 135-142.

¹⁹ Łódź 1990, ss. 273

i współczesnej, także tekstów niepublikowanych, Autor bowiem sięgnął do rękopisów: notatek, pamiętników, korespondencji. Jego erudycyjny warsztat doprowadził do powstania dzieła o poważnej wartości nie tylko naukowej wyrażającej się całościowym i wnikliwym, a jednocześnie syntetycznym opracowaniem problematyki wcześniej bardzo słabo zbadanej, ale i zwyczajnie poznawczej – książka jest kopalnią fascynujących anegdot i ciekawostek. Praca treścią swoją znacznie wykracza poza problematykę zasygnalizowaną w tytule, a postawiona przez Autora teza o pośredniej recepcji prawa rzymskiego w Polsce za pośrednictwem Kodeksu Napoleona i kodeksu cywilnego austriackiego stanowi istotny wkład w poznanie mało zbadanej historii prawa ziem polskich XIX wieku.

Z czasem badania nad problematyką nowożytnej recepcji prawa rzymskiego Jan Kodrębski przeniósł też na grunt zagadnień prawno-politycznych francuskiego oświecenia i rewolucji francuskiej²⁰. Badania te zwiastowały już podjęcie prac nad obszerną monografią, jaką zamierzał poświęcić tradycji prawa rzymskiego w nowożytnej myśli europejskiej, ze szczególnym uwzględnieniem liberalizmu i konserwatyzmu. Śmierć przerwała pracę nad tym dziełem.

Równolegle w ostatnich latach życia Profesor intensywniej jeszcze pracował nad zagadnieniami z zakresu historii nauki. W tym nurcie mieszczą się prace dotyczące Oswalda Balzera i jego szkoły, jak również miejsca romanistyki w historii Uniwersytetu Warszawskiego²¹. Zajął się też bliżej historią Uniwersytetu Łódzkiego. Miało to ścisły związek z obchodzonym w 1995 roku jubileuszem 50-lecia Uczelni. Wyniki tych badań zostały przedstawione w licznych referatach wygłaszanych w trakcie uroczystości jubileuszowych i okolicznościowych publikacjach²². W pracach tych odbija się znakomicie osobowość Profesora – Jego pasja badawcza i ogromna drobiazgowość w docieraniu do źródeł i ich analizie, wreszcie umiar w formułowaniu sądów. Wydaje się, że właśnie ta problematyka, przynajmniej w późniejszym okresie, znakomicie odpowiadała temperamentowi badawczemu Profesora.

W kręgach specjalistów Profesor Kodrębski znany był, ze względu na swój niekwestionowany dorobek naukowy w tej dziedzinie, jako prawnik-romanista. W środowisku łódzkim zaś utożsamiany był zawsze przede wszystkim z historią doktryn politycznych i prawnych. Wykłady z tej dziedziny przejął już w 1969 roku od prof. Jerzego Wróblewskiego i choć, jak sam wielokrotnie podkreślał, dyscypliną tą zajmował się głównie dydaktycznie, właśnie on stworzył w Łodzi ośrodek historii myśli politycznej i kierował nim przez trzy dziesięciolecia. Mimo zastrzeżeń o głównie dydaktycznym charakterze swojej działalności w tej sferze, uczestniczył aktywnie w życiu naukowym środowiska historyków idei, publikując drobne szkice²³ oraz wygłaszając szereg referatów na konferencjach o zasięgu krajowym, jak i międzynarodowym²⁴, a na-

²⁰ *Jean Jacques Rousseau et la modernité*, referat na Międzynarodowym Kongresie Nauk Politycznych, Moskwa 1979, ed. J. P. s. A. Papers, Toronto 1979, *Monteskiusz a prawo rzymskie* AUL FI, z. 21, 1986, s. 135-153, *Montaigne wobec państwa i prawa*, [w:] *Michał de Montaigne*, Łódź 1993, s. 16-25, *Wielka Rewolucja Francuska a własność. Od własności feudalnej do własności kapitalistycznej*, CPH t. 38, z. 1, 1986, s. 71-92, *Rodzina w rewolucji francuskiej*, AUL FI, z. 61, 1994, s. 33-42, *Polskie prawo i polscy prawnicy wobec tradycji rewolucji francuskiej* – referat na polsko-francusko-węgierskiej konferencji zorganizowanej w Warszawie w 1989 r. przez IH PAN i EHESS.

²¹ *Oswald Balzer i jego szkoła w historii prawa polskiego* [w:] *Z dziejów humanistycznych i matematycznych szkół naukowych*, Warszawa 1993, s. 51-66, *Prawo rzymskie* [w:] *Antyk w Uniwersytecie Warszawskim*, Warszawa 1993, s. 15-86.

²² *Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego w latach 1945-1995 i Dzieje Katedry Prawa Rzymskiego* [w] *Konferencja Naukowa. Prawo polskie w drugiej połowie XX wieku – rola Wydziału prawa Uniwersytetu Łódzkiego w polskiej transformacji*, Łódź 1995; pierwszy z tych tekstów opublikowany nadto w AUL FI, z. 64, 1997, s. 7-22.

²³ *Strukturalizm a formy odpowiedzialności karnej*, *Studia Prawno-Ekonomiczne*, t. 21, 1979, s. 202-211, *Współczesny liberalizm*, *Studia Prawno-Ekonomiczne*, t. 39, 1987, s. 242-246.

²⁴ Np. referat wygłoszony na Ogólnopolskim Zjeździe Historyków Polskich w Poznaniu w 1986 r. zatytułowany *Zmiana mentalności narodu polskiego jako zmiana społeczna w histo-*

de wszystko publikując wiele recenzji i artykułów recenzyjnych ze swoich licznych i bardzo zróżnicowanych lektur.

W dziedzinie, o której mowa, był instytucją i legendą zarówno w Uniwersytecie, jak i w samym mieście. Tysiące studentów dziennych, zaocznych i wieczorowych studiów prawniczych i administracyjnych wysłuchało jego znakomitych wykładów, stykając się, często po raz pierwszy, z pogłębioną refleksją polityczną, formułowaną w sposób sokratejski, skłaniający do własnych refleksji i przemyśleń. Znakomity obszerny skrypt z historii doktryn, który doczekał się czterech wydań²⁵, ze względu na jasność wywodu i precyzję sformułowań, do dziś jest „zacztywany” przez studentów przygotowujących się do egzaminu. Wielu z tych studentów, bo ponad stu pięćdziesięciu, zostało magistrantami Profesora, pięciu przygotowało pod jego kierunkiem rozprawy doktorskie (w tym jedną z prawa rzymskiego), jeden został samodzielnym pracownikiem nauki. Jego seminaria cieszyły się, szczególnie u schyłku lat siedemdziesiątych i w latach osiemdziesiątych, niezmienną popularnością, każdy bowiem ich uczestnik, niezależnie od prezentowanej przez siebie postawy światopoglądowej i opcji politycznej, mógł liczyć na swobodę dyskusji, wyrozumiałość i dyskretną pomoc w nadaniu swoim przemyśleniom profesjonalnego, akademickiego charakteru. Zgłębiano tam zagadnienia katolickiej nauki społecznej i socjalizmu, liberalizmu i konserwatyzmu, myśli Dmowskiego i Piłsudskiego. Sam Profesor starannie unikał dzielenia się własnymi preferencjami ideowymi, dbając tylko o to, by atmosfera seminarium była bliska ideom, które – zwłaszcza pod koniec życia – znajdował sobie szczególnie bliskimi: społeczeństwa otwartego i pluralizmu wartości. W tym też duchu służył dalej radą i autorytetem swoim magistrantom, gdy niektórzy z nich zasiedli w ławach Sejmu Rzeczypospolitej i Rady Miasta Łodzi. Otoczony przez całe lata gronem seminarzystów i współpracowników, Profesor nie stworzył jednak własnej szkoły, ani w dziedzinie prawa rzymskiego ani historii doktryn politycznych i prawnych. To cena, jaką zapłacił za swobodę wyboru przedmiotu zainteresowań i dyskusji, jaką nam wszystkim dawał.

Profesor Kodrębski utrzymywał aktywne kontakty z nauką światową. Był członkiem *Société d'Histoire du Droit* w Paryżu, brał udział, niejednokrotnie w charakterze referenta, w poważnych konferencjach i kongresach międzynarodowych, skupiających romanistów, znawców antyku i historyków myśli nowożytnej. Sam także był współorganizatorem konferencji poświęconej tradycji Kodeksu Napoleona, która we wrześniu 1989 r. skupiła w Łodzi romanistów i cywilistów z Francji, Kanady i Polski²⁶. Za granicą był czynny także dydaktycznie; wykładał w uniwersytetach francuskich w Limoges, Paryżu (Paris I i Paris X), Nantes i Lyonie, jak również w uniwersytetach w San Sebastian i Rzymie.

Był także członkiem Komisji Praw Antycznych Komitetu Nauk o Kulturze Antycznej Polskiej Akademii Nauk, członkiem Komisji Historii Myśli Społecznej i Politycznej Polskiego Towarzystwa Historycznego i członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego. Współpracował z Komitetem Historii Nauki i Techniki PAN. Wszyscy pamiętamy jego erudycyjne, pełne poczucia humoru i dyskretnie ironii wystąpienia wygłaszane na posiedzeniach tych gremiów. Ujawniając świetny warsztat i wysoką kulturę metodologiczną Referenta budziły one zawsze ogromne zainteresowanie słuchaczy i prowokowały do dyskusji.

Jan Kodrębski nie zabiegał o uniwersyteckie funkcje administracyjne, kiedy jednak został do ich pełnienia powołany, wytrwale służył społeczności akademickiej. Na Wydziale Prawa i Ad-

ryków polskich początku XX wieku, referat *L'idée de Rome et des juristes polonais du XIX siècle*: J. V. Bandkie [w:] *Da Roma alla terza Roma – Idea giuridice e politica di Roma e personalità storiche, X seminario internazionale di studi storici*, Roma 1990, s. 215-229, *Recepcja encykliki „Rerum novarum” na ziemiach polskich do I-szej wojny światowej*, referat na konferencji w Nantes zorganizowanej z okazji 100-lecia *Rerum novarum*, opublikowany w formie artykułu w *Studiach Prawno-Ekonomicznych*, t. 47, 1997, s. 21-45.

²⁵ *Historia doktryn politycznych i prawnych*, Łódź 1978, ss. 280 i trzy następne wydania.

²⁶ Materiały z tej konferencji ukazały się drukiem pt. *Code Napoléon et son héritage*, AUL FI z. 53, 1993.

ministracji UŁ był kierownikiem Zawodowego Studium Administracyjnego, prodziekanem, kierownikiem Studium Doktoranckiego. Był członkiem rozmaitych komisji uczelnianych, w tym przewodniczącym Komisji Wyborczej, członkiem Rady Biblioteki Uniwersytetu Łódzkiego, a potem, do końca życia, jej przewodniczącym.

Profesor Jan Kodrębski był człowiekiem o nieprzeciętnej, humanistycznej osobowości. Łączył w niej impomującą wiedzę, erudycję i przenikliwą ironię ze skromnością, tolerancją i życzliwością ludziom. Ciągłe poszerzał krąg swoich zainteresowań badawczych, wkraczając odważnie na obszary wcześniej nie zbadane. Takim pozostanie w pamięci przyjaciół, kolegów, współpracowników i uczniów.

ANNA PIKULSKA-ROBASZKIEWICZ (Łódź)